

ЂАЧЕ ПОЛЕТАРЧЕ

Кад ујутро звоно звони:
Хајте, ђаци време ј школи!
Мали Ђока сузе рони,
Мали Ђока мајку моли:

” У школу бих, мајко мила,
Сви су други отрчали!”
А мајка му лепо збори:
” Немој сине, још си мали!”

Ал бадава, Ђока моли,
Мале своје руке шири,
жеља му је школу видет,
макар само да завири.

А мајка се тихо смеши:
” Е па добро, а ти ходи!”
Од радости Ђока скаче,-
У школу га мати води.

Пуна ј школа добрих ђака,
А Ђока се јавља свима,
Учитељу руку љуби-
Учитељ га лепо прима.

Сад у школу иде Ђока,
А у школи само седи,
Само слуша, само пази,
Само мотри, само гледи.

Нема табле ни писаљке-
Још је мали за те ствари;
Око њега прави ђаци-
А он само полетари.

Па у себи једнак мисли:
Дал ће скоро Бог му дати
Да порасте, па да почне
читат, писат, рачунати!

Јован Јовановић Змај

